

นโยบายด้านการเมืองการปกครองของประเทศสิงคโปร์ในบริบทอาเซียน The Politics and Government of Singapore in the ASEAN Community

นลินี ณ นคร รักธรรม

Nalinee Nanagara Raktham

วิทยาลัยผู้นำและนวัตกรรมสังคม มหาวิทยาลัยรังสิต

College of Leadership and Social Innovation, Rangsit University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: Nalinee.NR@rsu.ac.th

Received: December 14, 2024   Revised: April 30, 2025   Accepted: April 30, 2025

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษานโยบายด้านการเมืองการปกครองของประเทศสิงคโปร์ในปัจจุบัน 2) เพื่อศึกษาบทบาทของประเทศสิงคโปร์ในบริบทประชาคมอาเซียน และ 3) เพื่อสรุปแนวทางที่สำคัญของนโยบายทางการเมืองของประเทศสิงคโปร์ที่ส่งผลให้ประเทศประสบความสำเร็จในบริบทประชาคมอาเซียน การวิจัยเป็นแบบการวิจัยเชิงเอกสาร ทบทวนแนวความคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ผลการวิจัยพบว่า 1) ประเทศสิงคโปร์ระบบการเมืองการปกครองที่ผสมผสานระบอบการประชาธิปไตยที่มีการควบคุมโดยพรรคการเมืองหลัก (Parliamentary Democracy System) 2) บทบาทของประเทศสิงคโปร์มุ่งเน้นความสำคัญของ 3 เสาหลักในบริบทอาเซียน เสาหลักที่ 1 ประชาคมการเมืองและความมั่นคงของอาเซียน (ASEAN Political - Security Community : APSC) การวางตัวเป็นกลางเพื่อความมั่นคงของประเทศ มุ่งเน้นการสร้างเสถียรภาพและประสิทธิภาพตามหลักธรรมาภิบาล ความโปร่งใส เสาหลักที่ 2 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) การมุ่งหวังที่จะเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ การเงิน การค้าเสรี และการลงทุนจากกลุ่มประเทศในอาเซียน เสาหลักที่ 3 ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community : ASCC) มุ่งเสริมสร้างความร่วมมือด้านการศึกษาและนวัตกรรม การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน สนับสนุนโครงการ ASEAN Connectivity การมีบทบาทในด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน 3) แนวทางของนโยบายทางการเมืองของประเทศสิงคโปร์ ประกอบด้วย 3.1) การเมืองแบบประชาธิปไตยที่มุ่งเน้นเสถียรภาพและประสิทธิภาพ โดยมีความเป็นกลางทางการเมือง 3.2) การส่งเสริมเศรษฐกิจเพื่อรองรับความเปลี่ยนแปลงในภูมิภาค มุ่งพัฒนานวัตกรรมและการเป็นศูนย์กลางทางการเงิน การค้าเสรีและเทคโนโลยี 3.3) การส่งเสริมด้านสังคมโดยการขจัดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเสมอภาคในสังคม รวมทั้งการให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ยั่งยืน

คำสำคัญ: การเมืองการปกครอง, ประเทศสิงคโปร์, อาเซียน

Abstract

This study aims to 1) Examine the current politics and government policies of Singapore, 2) Study Singapore's role in the context of the ASEAN Community, and 3) Summarize the key political policies of Singapore that contributed to its success within the ASEAN Community context. The research was conducted by Documentary Research Method, reviewing relevant concepts,

theories, and literature. The findings reveal that 1) Singapore has a Political System that combines democracy controlled by the dominant political party (Parliamentary Democracy System), 2) Singapore's role in the ASEAN context emphasizes three main pillars the first pillar is the ASEAN Political-Security Community (APSC), focusing on maintaining neutrality for national security and stability, adhering to good governance and transparency; the second pillar is the ASEAN Economic Community (AEC), aiming to be a center for economic, financial, free trade, and investment from ASEAN countries; the third pillar is the ASEAN Socio-Cultural Community (ASCC), promoting cooperation in education, innovation, and citizen participation through ASEAN Connectivity, as well as addressing environmental issues for sustainable development, 3) The important political policy approaches of Singapore include 3.1) Democratic System focusing on stability and efficiency with diplomatic neutrality, 3.2) Promoting the economy to support regional changes, focusing on innovation and becoming a financial, free trade, and technological hub, and 3.3) Promoting social policies to reduce inequality and create social equality, along with prioritizing environmental issues and sustainable development.

Keywords: Political Governance, Singapore, ASEAN

บทนำ

ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่โดดเด่นในด้านการเมืองการปกครองและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ด้วยการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ประเทศสิงคโปร์สามารถรักษาความมั่นคงภายในประเทศและสร้างบทบาทสำคัญในระดับภูมิภาคและระดับโลกได้ในเวลาอันรวดเร็ว ระบบการเมืองการปกครองของประเทศสิงคโปร์มีลักษณะเฉพาะที่ผสมผสานการควบคุมทางการเมืองที่เข้มงวดกับการเปิดรับการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม ซึ่งส่งผลให้ประเทศมีความสามารถในการบริหารจัดการได้อย่างมั่นคงและมีเสถียรภาพ

ประวัติศาสตร์การเมืองของประเทศสิงคโปร์เริ่มต้นจากการเป็นอาณานิคมของอังกฤษ ก่อนจะประกาศเอกราชในปี พ.ศ. 2508 ภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีสี กวน ยู บิดาผู้ก่อตั้งประเทศสิงคโปร์ เป็นผู้วางรากฐานของระบบการเมืองการปกครองที่มีประสิทธิภาพและมีความมั่นคง มีการบูรณาการระหว่างการควบคุมทางการเมืองที่มีประสิทธิภาพและการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม ซึ่งสอดคล้องกับบริบททางสังคมและการเมืองที่กำหนด โดยมีวัตถุประสงค์ในการรักษาความมั่นคงและเสถียรภาพทางการเมืองในขณะเดียวกัน และเปิดโอกาสให้มีการมีส่วนร่วมอย่างสร้างสรรค์ในการกำหนดทิศทางการพัฒนาของประเทศ ระบบการเมืองแบบ "ประชาธิปไตยมีเงื่อนไข" ทำให้ประเทศสิงคโปร์สามารถรักษาความมั่นคงและความสงบเรียบร้อยในขณะเดียวกัน (วรวิทย์ ไชยทอง, 2567)

ประเทศสิงคโปร์ได้ใช้ยุทธศาสตร์ทางการทูตที่สมดุลระหว่างมหาอำนาจและส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัล อีกทั้งยังมีบทบาทสำคัญ ในการประสานงานและสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์ที่ครอบคลุมระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน กลยุทธ์การบริหารของประเทศสิงคโปร์มีนโยบายทางการเมืองที่สำคัญ คือ การให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การส่งเสริมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในสังคมที่ประกอบด้วยความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยการเสริมสร้างความเข้าใจและการยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรมในหมู่ประชากร เพื่อสร้างความสมดุลทางสังคมและส่งเสริมความสามัคคีภายในประเทศผ่านนโยบายและกลยุทธ์ที่มุ่งให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมในทุกภาคส่วนของสังคมและการ

วางแผนเชิงกลยุทธ์ระยะยาว ซึ่งทำให้ประเทศสามารถปรับตัวต่อความท้าทายในยุคโลกาภิวัตน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่าประเทศสิงคโปร์จะเผชิญกับความท้าทายในการรักษาสมดุลระหว่างการควบคุมทางการเมืองและเสรีภาพของประชาชน การรับมือกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี และการรักษาความหลากหลายทางสังคมและวัฒนธรรม แต่ผู้นำของประเทศยังสามารถดำเนินการและสร้างบทบาทสำคัญในเวทีโลกได้เป็นอย่างดี

การศึกษานโยบายการเมืองการปกครองของประเทศสิงคโปร์จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในเชิงวิชาการ เนื่องจากเป็นกรณีศึกษาที่แสดงให้เห็นถึงศักยภาพของประเทศขนาดเล็กในการบริหารประเทศและพัฒนาเศรษฐกิจอย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมสะท้อนพลวัตทางการเมืองที่มีความยืดหยุ่นและสามารถปรับตัวได้ในบริบทของภูมิภาคอาเซียน

ในบริบทของอาเซียน ประเทศสิงคโปร์ได้แสดงบทบาทที่สำคัญในการเป็นผู้ประสานงานและผลักดันความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิก ด้วยการใช้กลยุทธ์ทางการทูตที่มุ่งเน้นการสร้างสมดุลระหว่างมหาอำนาจ การรักษาความสัมพันธ์ที่ดีในภูมิภาค และการวางตัวเป็นกลาง การดำเนินนโยบายการเมืองการปกครองของประเทศสิงคโปร์มีลักษณะเฉพาะที่เน้นการสร้างเสถียรภาพและความร่วมมือในภูมิภาคอาเซียน โดยมีกระบวนการและกลยุทธ์ที่สำคัญต่อการพัฒนาและความมั่นคงในภูมิภาค หนึ่งในนโยบายที่โดดเด่นนั้น คือการให้ความสำคัญกับการบริหารราชการที่โปร่งใส (Good Governance) และมีประสิทธิภาพ การส่งเสริมการปกครองที่ดีและการต่อต้านการคอร์รัปชันเป็นส่วนสำคัญที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในภาครัฐและกระตุ้นการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ผลจากการบริหารที่มีประสิทธิภาพนี้ ยกระดับภาพลักษณ์และเสถียรภาพของประเทศและกลายเป็นต้นแบบในการปกครองที่ดีแก่ประเทศอื่น ๆ ในอาเซียน อีกหนึ่งกลยุทธ์ที่สำคัญคือการพัฒนาความสัมพันธ์ทางการทูต ประเทศสิงคโปร์ไม่เพียงแต่เป็นผู้ประสานงานระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้นำในการริเริ่มโครงการความร่วมมือต่าง ๆ เช่น การสร้างประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ซึ่งมุ่งเสริมสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันและเสถียรภาพทางการเมืองในภูมิภาค การส่งเสริมความร่วมมือในประเด็นต่าง ๆ เช่น การจัดการกับความขัดแย้งและการพัฒนาเศรษฐกิจ ช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนและประเทศในภูมิภาคการส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัลเป็นอีกหนึ่งนโยบายที่สำคัญของประเทศสิงคโปร์ ที่มุ่งเน้นการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถทางเศรษฐกิจของประเทศและภูมิภาค การพัฒนาระบบดิจิทัลและการสนับสนุนธุรกิจด้านเทคโนโลยีช่วยยกระดับความสามารถในการแข่งขันของอาเซียนในตลาดโลก นอกจากนี้ ประเทศสิงคโปร์ยังส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลและสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางเศรษฐกิจในด้านเทคโนโลยีภายในอาเซียน นโยบายเหล่านี้ไม่เพียงแต่สร้างผลกระทบในระดับประเทศเท่านั้น แต่ยังช่วยเสริมสร้างเสถียรภาพและการพัฒนาอย่างยั่งยืนในภูมิภาคอาเซียน โดยช่วยให้ประเทศสมาชิกสามารถเผชิญกับความท้าทายร่วมกันและส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองอย่างยั่งยืนในภูมิภาค (ปรีดี, บุญชื้อ, 2560)

ประเทศสิงคโปร์ สามารถรักษาความมั่นคงภายในประเทศและสร้างบทบาทสำคัญในระดับภูมิภาคและระดับโลก การเมืองการปกครองผสมผสานการควบคุมทางการเมืองที่เข้มงวดกับการเปิดรับการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคม การให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การส่งเสริมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในสังคมที่ประกอบด้วยความหลากหลายทางวัฒนธรรม การส่งเสริมการปกครองต่อต้านการคอร์รัปชันเป็นการที่เสริมสร้างความเชื่อมั่นในภาครัฐและกระตุ้นการพัฒนาทางสังคม การเมืองการปกครองของประเทศสิงคโปร์ในบริบทอาเซียน การศึกษานี้จึงจะเกะสิทธิ์ถึงบทบาทเฉพาะและผลกระทบในมิติต่าง ๆ ของประเทศสิงคโปร์

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษานโยบายด้านการเมืองการปกครองของประเทศสิงคโปร์ในปัจจุบัน
2. เพื่อศึกษาบทบาทของประเทศสิงคโปร์ในบริบทประชาคมอาเซียน

3. เพื่อเสนอแนวทางที่สำคัญของนโยบายทางการเมืองของประเทศสิงคโปร์ที่ส่งผลให้ประเทศประสบความสำเร็จในบริบทประชาคมอาเซียน

การทบทวนวรรณกรรม

การเมืองการปกครอง

ทฤษฎีเสรีนิยม (Liberalism) เป็นแนวคิดทางการเมือง ที่ให้ความสำคัญกับเสรีภาพและความเสมอภาค โดยนักเสรีนิยมสนับสนุนสิทธิพื้นฐานต่าง ๆ เช่น เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น เสรีภาพทางศาสนา เสรีภาพสื่อ ตลาดเสรี สิทธิพลเมือง และการร่วมมือระหว่างประเทศ เสรีนิยมเกิดขึ้นในยุคเรืองปัญญา เป็นขบวนการทางการเมืองที่ต่อต้านแนวคิดดั้งเดิมของสังคม เช่น เอกสิทธิ์แบบสืบเชื้อสายและสมบูรณาญาสิทธิราชย์และให้ความสำคัญกับสิทธิของประชาชนในการปกครองตนเองผ่านสัญญาประชาคม (Social Contract) ซึ่งเสนอว่ารัฐบาลต้องเคารพสิทธิพื้นฐานของประชาชน เช่น สิทธิในชีวิต เสรีภาพ และทรัพย์สิน โดยมีจอห์น ล็อก (John Locke) นักปรัชญาผู้มีบทบาทสำคัญในก่อตั้งเสรีนิยมในฐานะประเพณีปรัชญา เสรีนิยมได้รับการส่งเสริมอย่างมากในช่วงการปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ การปฏิวัติอเมริกา และการปฏิวัติฝรั่งเศส ซึ่งใช้ปรัชญาเสรีนิยมในการโค่นล้มการปกครองที่ทรราช และสร้างแนวทางให้การปกครองแบบประชาธิปไตย ต่อมา เสรีนิยมแพร่ขยายไปทั่วโลก โดยเฉพาะในยุโรป อเมริกาใต้ และอเมริกาเหนือในคริสต์ศตวรรษที่ 19

ในคริสต์ศตวรรษที่ 20 แนวคิดเสรีนิยมยังคงได้รับการพัฒนาและแพร่หลาย แม้ต้องเผชิญกับการท้าทายจากลัทธิฟาสซิสต์และคอมมิวนิสต์ เสรีนิยมสังคม (Social Liberalism) ได้กลายเป็นอุดมการณ์สำคัญในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สอง โดยมีการส่งเสริมการขยายรัฐสวัสดิการและระบบประชาธิปไตยเสรีนิยม ขณะเดียวกัน เสรีนิยมฝ่ายขวา หรือที่รู้จักกันในชื่อ เสรีนิยมคลาสสิก (Classical Liberalism) เริ่มลดอิทธิพลในศตวรรษที่ 20 กลุ่มนี้สนับสนุนสิทธิในทรัพย์สิน สิทธิในชีวิต และเสรีภาพทางเศรษฐกิจ แต่คัดค้านรัฐสวัสดิการและการแทรกแซงทางเศรษฐกิจจากรัฐ โดยเน้นการส่งเสริมตลาดเสรีและการค้าเสรี

สรุปได้ว่า เสรีนิยมทั้งสองฝ่าย (ฝ่ายซ้ายและฝ่ายขวา) ยังคงยึดหลักเสรีภาพทางสังคมเป็นจุดร่วม แต่มีความแตกต่างกันในแง่ของบทบาทของรัฐและการกระจายทรัพย์สิน ฝ่ายซ้ายเน้นการให้รัฐเข้ามามีบทบาทในการแบ่งปันทรัพย์สินอย่างเท่าเทียม ผ่านระบบรัฐสวัสดิการ ส่วนฝ่ายขวาจะเน้นสิทธิของประชาชนในการถือครองทรัพย์สินและการเลือกโดยไม่พึ่งพารัฐ

แนวคิดเรื่องเสรีภาพของจอห์น ล็อก

แนวคิดเรื่องเสรีภาพของจอห์น ล็อก (John Locke) นำเสนอแนะรากฐานของการก่อกำเนิดรัฐและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับรัฐจอห์น ล็อก (John Locke) อธิบายว่าก่อนที่รัฐจะเกิดขึ้น มนุษย์เคยอาศัยอยู่ในสภาวะที่เรียกว่า “สภาวะธรรมชาติ” ซึ่งในสภาวะนี้ มนุษย์มีเสรีภาพเต็มที่และความเสมอภาคกัน ในสภาวะธรรมชาติที่บริสุทธิ์นั้น มนุษย์ทุกคนมีเสรีภาพในการกระทำตามความปรารถนาโดยไม่ถูกจำกัดจากใคร และความเสมอภาคเกิดขึ้นจากอำนาจและการตัดสินใจที่ทุกคนมีเท่ากัน ไม่มีใครสามารถมีอำนาจเหนือใครได้ เพราะทุกคนมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกันตามที่พระเจ้าทรงสร้าง (กิริติ บุญเจือ, 2538)

จอห์น ล็อก (John Locke) ยังเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะปกป้องชีวิต ทรัพย์สิน และเสรีภาพของตนเอง และเมื่อมีการละเมิดสิทธิในสภาวะธรรมชาติ ก็จะมีการลงโทษเพื่อให้ผู้ละเมิดได้รับผลจากการกระทำของตนเอง อย่างไรก็ตาม การลงโทษในสภาวะธรรมชาตินั้นจะอยู่ในอำนาจของทุกคน ซึ่งการลงโทษต้องไม่เกินขอบเขตและไม่ทำให้เกิดอันตรายเกินความจำเป็น จอห์น ล็อก (John Locke) เชื่อว่ากฎธรรมชาติที่เกิดจากเหตุผล (Natural Law) เป็นกฎที่มนุษย์ทุกคนต้องปฏิบัติตาม ซึ่งกฎนี้มาจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างมนุษย์และทรัพยากรในโลกนี้ให้เป็นไปตามกฎแห่งศีลธรรมที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ในกรณีที่มีการละเมิดกฎธรรมชาติ การลงโทษต้องทำเพื่อปกป้องเสรีภาพและสิทธิของบุคคลและเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการละเมิดในอนาคต

จุดมุ่งหมายของการใช้อำนาจของรัฐตามแนวคิดของจอห์น ล็อก

จอห์น ล็อก (John Locke) มองว่าอำนาจของรัฐเกิดขึ้นจากการยินยอมของประชาชนในสังคม โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างความสุขและความสงบเรียบร้อยในการอยู่ร่วมกันของคนในสังคม อำนาจดังกล่าวมุ่งเน้นการปกป้อง ชีวิต เสรีภาพ และทรัพย์สิน ของประชาชน ล็อกระบุว่าใช้อำนาจของรัฐต้องปฏิบัติอยู่ภายใต้ หลักการสำคัญ 4 ประการ เพื่อเป็นหลักประกันว่ารัฐจะไม่คุกคามสิทธิเสรีภาพของประชาชนโดยไม่เป็นธรรม ดังนี้

1. ความเสมอภาคของกฎหมาย กฎหมายต้องถูกบังคับใช้อย่างเท่าเทียมกันกับทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนร่ำรวยหรือคนยากจน โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติใด ๆ
2. การใช้อำนาจเพื่อประโยชน์สาธารณะ กฎหมายต้องไม่ถูกใช้ตามอำเภอใจหรือเพื่อการกดขี่ แต่ต้องมุ่งเพื่อประโยชน์สูงสุดของประชาชนในรัฐ
3. การเก็บภาษีต้องมาจากความยินยอมของประชาชน องค์กรนิติบัญญัติไม่มีสิทธิขึ้นภาษีหรือเรียกเก็บทรัพยากรใด ๆ จากประชาชน โดยปราศจากความยินยอมของพวกเขา
4. การมอบอำนาจต้องจำกัดขอบเขต องค์กรนิติบัญญัติไม่สามารถมอบอำนาจในการจัดทำกฎหมายให้แก่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลโดยเฉพาะ การจัดทำกฎหมายต้องเป็นหน้าที่ขององค์กรที่ได้รับความไว้วางใจจากประชาชน

ทฤษฎีมาร์กซิสต์ (Marxism)

ลัทธิมาร์กซ์ หรือที่รู้จักกันในชื่อ มาร์กซิสม์ (Marxism) เป็นทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์และสังคมวิทยาที่มีอิทธิพลมากที่สุดในประวัติศาสตร์การเมืองและเศรษฐศาสตร์ โดยมักถูกมองว่าเป็นวิธีการวิเคราะห์สังคมจากมุมมองทาง วัตถุนิยมประวัติศาสตร์ (Historical Materialism) และวิชาวิธี (Dialectical Materialism) ที่พัฒนาขึ้นจากงานของ คาร์ล มาร์กซ์ และ ฟรีดริช เอ็งเงิลส์ นักปรัชญาชาวเยอรมันในคริสต์ศตวรรษที่ 19 (Wolff, R., & Resnick, S. 1987).

1. หลักการพื้นฐานของลัทธิมาร์กซ์ ลัทธิมาร์กซ์ได้อธิบายถึงความขัดแย้งระหว่างชนชั้นในสังคมทุนนิยม โดยเฉพาะความขัดแย้งระหว่างกลุ่มคนที่ขายแรงงาน (Proletariat) และกลุ่มคนที่เป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต (Bourgeoisie) ซึ่งมาร์กซ์มองว่าเป็นพื้นฐานของความขัดแย้งทางสังคมในทุกยุคสมัย ความขัดแย้งนี้เกิดจากผลประโยชน์ทางวัตถุ ที่แตกต่างกันระหว่างสองชนชั้นในสังคม

2. วัตถุนิยมประวัติศาสตร์และวิชาวิธี การพัฒนาประวัติศาสตร์ของมนุษย์เป็นผลจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากความขัดแย้งระหว่าง พลังการผลิต (Productive Forces) และความสัมพันธ์การผลิต (Relations of Production) การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจนี้จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสังคมในที่สุด ซึ่งมีการพัฒนาในระยะยาวจากสังคมทาส ไปสู่สังคมขุนนาง แล้วไปถึงสังคมทุนนิยม ก่อนที่จะก้าวสู่สังคมนิยม และสุดท้ายจะเป็น สังคมคอมมิวนิสต์กล่าวคือ ทุกสิ่งมีการเปลี่ยนแปลงผ่านกระบวนการ การขัดแย้งและการประนีประนอม ซึ่งเป็นการต่อสู้ระหว่างความคิดที่ขัดแย้งกัน โดยมาร์กซ์เห็นว่า สังคมจะไม่สามารถพัฒนาได้หากปราศจากความขัดแย้งที่เป็นพลังขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลง

3. การประยุกต์ใช้มาร์กซิสม์ในสาขาวิชาต่างๆ มาร์กซิสม์มีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งในหลายสาขาวิชา โดยเฉพาะมานุษยวิทยา ใช้การวิเคราะห์การพัฒนาสังคมจากการแยกชนชั้นและการต่อสู้ทางชนชั้น โบราณคดี ใช้แนวคิดมาร์กซิสต์ในการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของสังคมในอดีต เศรษฐศาสตร์ กลายเป็นรากฐานของเศรษฐศาสตร์การเมืองที่ศึกษาผลกระทบจากการควบคุมการผลิตและการกระจายความมั่งคั่ง และสังคมวิทยา วิเคราะห์ผลกระทบจากการควบคุมชนชั้นและโครงสร้างทางสังคม อีกทั้ง มาร์กซิสม์ยังมีอิทธิพลใน จิตวิทยา, ปรัชญา, การศึกษาวัฒนธรรม, ประวัติศาสตร์ และสื่อมวลชนศึกษา ซึ่งใช้ทฤษฎีมาร์กซ์ในการทำความเข้าใจการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการดำรงอยู่ของมนุษย์ (William, 1997)

4. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและวิพากษ์วิจารณ์ ในขณะที่ลัทธิมาร์กซ์ได้รับการยอมรับและได้รับการพัฒนาอย่างกว้างขวาง แต่มีการวิพากษ์วิจารณ์จากนักวิชาการและปรัชญาอื่น ๆ ว่าเป็นทฤษฎีที่ไม่สามารถนำไปใช้ได้ในทุกสังคมและช่วงเวลา ทฤษฎีของมาร์กซ์ถูกวิพากษ์อย่างหนักจากหลายมุมมอง เช่น การโต้แย้งว่า คอมมิวนิสต์ที่มาร์กซ์มองว่าจะเกิดขึ้นในที่สุดอาจไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและซับซ้อนในสังคมทุนนิยมยุคใหม่

ระบอบประชาธิปไตย (Democracy) ประชาธิปไตย หมายถึง ระบบการปกครองที่พลเมืองถือเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยและสามารถเลือกผู้ปกครองเพื่อทำหน้าที่ออกกฎหมายและบริหารประเทศ พลเมืองสามารถใช้อำนาจของตนได้โดยตรงหรือผ่านตัวแทนที่เลือกไปเพื่อใช้สิทธิในการตัดสินใจแทน ซึ่งการแบ่งแยกอำนาจและการกำหนดสิทธิของพลเมืองในแต่ละประเทศนั้นมีการเปลี่ยนแปลงไปตามเวลาและตามเงื่อนไขของสังคม ประชาธิปไตยเป็นรูปแบบการปกครองที่สอดคล้องกับอุดมการณ์สากล ซึ่งผู้ปกครองประเทศได้รับอำนาจและความชอบธรรมจากประชาชน ผู้ที่ถือครองอำนาจอธิปไตยโดยตรง การปกครองในระบอบประชาธิปไตยจะยึดหลักการของสิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาค และการเคารพศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ โดยมีการกระจายและถ่วงดุลอำนาจระหว่าง 3 ฝ่าย คือ ฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการ เพื่อป้องกันการใช้อำนาจโดยมิชอบของผู้ปกครองประเทศ (รณชัย โตสมภาค, 2567)

หลักการของประชาธิปไตย

1. เสรีภาพ (Liberty) เสรีภาพหมายถึงสิทธิของบุคคลในการกระทำการต่าง ๆ ตามความประสงค์ของตนโดยไม่ตกอยู่ภายใต้การกดขี่จากรัฐ เว้นแต่เป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิของผู้อื่นหรือไม่เป็นไปตามกรอบกฎหมายที่กำหนด การเสรีภาพเป็นหัวใจสำคัญที่จะนำไปสู่ความก้าวหน้าในสังคม
2. ความเสมอภาค (Equality) ความเสมอภาคเป็นหลักการที่ทุกคนในสังคมมีสิทธิและความเท่าเทียมกันในฐานะมนุษย์ โดยไม่มีการแบ่งแยกตามเชื้อชาติ ศาสนา หรือสถานะทางสังคม
3. อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน (Popular Sovereignty) หลักการนี้แสดงถึงแนวคิดที่ว่าสังคมถูกก่อตั้งขึ้นจากความยินยอมของประชาชน และประชาชนทุกคนมีส่วนในการถือครองอำนาจอธิปไตย ซึ่งในระบอบประชาธิปไตย ผู้ปกครองมาจากการเลือกตั้ง โดยยึดหลักการเสียงข้างมากและได้รับสิทธิจากประชาชนโดยตรง
4. หลักการเสียงข้างมากที่คุ้มครองเสียงข้างน้อย (The Rule of Majority) เนื่องจากในระบอบประชาธิปไตยทุกคนมีสิทธิในการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องสาธารณะ การตัดสินใจใด ๆ จึงต้องพิจารณาจากเสียงข้างมากเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม เพื่อคุ้มครองสิทธิของเสียงข้างน้อย หลักประชาธิปไตยจะต้องมีการปกป้องเสียงข้างน้อยเพื่อไม่ให้ถูกละเมิดสิทธิจึงกลายเป็นการปกครองแบบเผด็จการเสียงข้างมาก

ประเภทของการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย

การปกครองภายใต้ระบอบประชาธิปไตยสามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ประเภทหลัก ดังนี้

1. ประชาธิปไตยโดยตรง (Direct Democracy) หรือประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม (Participatory Democracy) ประชาธิปไตยแบบนี้เป็นการปกครองที่ประชาชนมีบทบาทในการตัดสินใจทางการเมืองโดยตรงไม่ต้องผ่านตัวแทนใด ๆ ราษฎรทุกคนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจการของรัฐ ผ่านกระบวนการประชุมหรือการลงคะแนนร่วมกันในประเด็นสำคัญของบ้านเมือง ประชาชนจะเป็นผู้เลือกและตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายและการบริหารงานของรัฐด้วยตนเอง โดยไม่ต้องพึ่งพากลไกการเลือกตั้งตัวแทนหรือผู้ปฏิบัติงานของรัฐ
2. ประชาธิปไตยโดยทางอ้อม (Indirect Democracy) หรือประชาธิปไตยแบบมีตัวแทน (Representative Democracy) ประชาธิปไตยแบบนี้เป็นระบบที่ประชาชนมีอำนาจในการเลือกตัวแทนเพื่อเข้าสู่สภาหรือที่ประชุมของรัฐ ตัวแทนเหล่านี้จะทำหน้าที่ในการพิจารณาตัดสินใจและบริหารงานบ้านเมืองตามนโยบายที่ได้รับการเลือกตั้งจากประชาชน การเลือกตั้งตัวแทนเป็นกระบวนการที่ทำให้ประชาชนมีสิทธิในการมีส่วนร่วมใน

การตัดสินใจ แต่จะไม่ต้องดำเนินการโดยตรงในทุกเรื่อง กล่าวได้ว่า การปกครองในรูปแบบนี้มีการแบ่งบทบาทระหว่างผู้แทนกับประชาชนอย่างชัดเจน

ทั้งสองประเภทของการปกครองนี้ต่างมีลักษณะเฉพาะที่เหมาะสมกับบริบทและความต้องการของสังคม โดยที่ประชาธิปไตยโดยตรงจะเหมาะกับการตัดสินใจที่สำคัญและต้องการความร่วมมือจากประชาชนในทุกด้าน ขณะที่ประชาธิปไตยโดยทางอ้อมจะช่วยให้การบริหารบ้านเมืองเป็นไปอย่างมีระเบียบและมีประสิทธิภาพผ่านตัวแทนที่ได้รับความไว้วางใจจากประชาชน

ประชาธิปไตยกับนโยบายการเมืองการปกครองของประเทศสิงคโปร์สะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างแนวคิดที่ให้ความสำคัญการกระจายอำนาจและการมีส่วนร่วมของประชาชน กับรูปแบบการปกครองที่มุ่งเน้นความมั่นคงและประสิทธิภาพ ประเทศสิงคโปร์ใช้แนวทางการปกครองแบบผสมผสาน ของประชาธิปไตยและอำนาจนิยมเข้าด้วยกัน แม้ว่าจะมีการเลือกตั้งและมีกระบวนการบางอย่างที่สะท้อนลักษณะประชาธิปไตย แต่การครอบงำจากพรรคการเมืองหลักและการจำกัดเสรีภาพของสื่อในการแสดงความคิดเห็น ทำให้ระบบการเมืองของประเทศสิงคโปร์จัดอยู่ในลักษณะของพหุนิยมแบบจำกัด

ประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์ หรือชื่ออย่างเป็นทางการว่า สาธารณรัฐประเทศสิงคโปร์ (Republic of Singapore) เป็นประเทศขนาดเล็กที่มีพื้นที่ทั้งหมดเป็นเกาะ ตั้งอยู่ทางตอนใต้คาบสมุทรมลายู ได้รับการขนานนามว่าเป็น “เกาะมหัศจรรย์” เพราะแม้จะเป็นประเทศที่มีพื้นที่เล็กที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และแทบไม่มีทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่เลยแต่ก็เป็นประเทศที่มีอัตราความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจในระดับสูงที่สุดในภูมิภาค ประเทศสิงคโปร์ได้รับอำนาจในการปกครองตนเองจากอังกฤษในปี ค.ศ. 1955 จนถึงปัจจุบัน ประเทศสิงคโปร์ยังคงอยู่ภายใต้การบริหารของ พรรคกิจประชาชน (People's Action Party: PAP) ตลอด โดยมีนายกรัฐมนตรีเพียง 4 คน

นโยบายด้านการเมืองของประเทศสิงคโปร์และความมั่นคงของประเทศสิงคโปร์

1. นโยบายด้านการเมือง

1.1 ระบบการเมืองการปกครอง ประเทศสิงคโปร์ปกครองด้วยระบบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา โดยมีประธานาธิบดี เป็นผู้นำสูงสุดของประเทศ ซึ่งได้รับเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน มีวาระการดำรงตำแหน่ง 6 ปี และมีบทบาทในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล รวมถึงการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ระดับสูง เช่น ผู้พิพากษาศาลสูงสุด

รัฐสภาของประเทศสิงคโปร์ เป็นสภาเดี่ยวที่ประกอบด้วยสมาชิก 2 ประเภท ได้แก่ สมาชิกที่มาจากการเลือกตั้ง มีจำนวน 87 คน มาจากพรรคการเมือง สมาชิกที่ไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง

NCMP เป็นตัวแทนจากพรรคการเมืองที่ไม่ได้รับเลือกตั้ง

NMP ผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดี

รัฐธรรมนูญของประเทศสิงคโปร์จะกำหนดการแบ่งอำนาจออกเป็น 3 ฝ่าย ได้แก่ นิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ แต่ในทางปฏิบัติ การแบ่งอำนาจดังกล่าวกลับไม่ก่อให้เกิดการถ่วงดุลอำนาจอย่างแท้จริง เนื่องจากสมาชิกรัฐสภาส่วนใหญ่สังกัดพรรครัฐบาล ทำให้การออกเสียงในรัฐสภามักถูกควบคุมโดยฝ่ายบริหาร

1.2 บทบาทของพรรค People's Action Party (PAP) นับตั้งแต่ประเทศสิงคโปร์แยกตัวเป็นเอกราชในปี พ.ศ. 2508 พรรค PAP ได้ครองเสียงข้างมากในรัฐสภาอย่างต่อเนื่อง พรรคนี้นับว่ามีบทบาทสำคัญในการกำหนดนโยบายการพัฒนาประเทศ โดยการรวมศูนย์อำนาจในพรรครัฐบาลทำให้ PAP สามารถดำเนินนโยบายได้อย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง แม้ว่าความมั่นคงทางการเมืองที่เกิดจากการครองอำนาจของพรรค PAP จะช่วยพัฒนาประเทศได้อย่างมาก แต่ก็มีการใช้อำนาจในการควบคุมสิทธิและเสรีภาพของผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล

1.3 อำนาจฝ่ายบริหาร ฝ่ายบริหารของประเทศสิงคโปร์ประกอบด้วย คณะรัฐมนตรี ซึ่งนำโดย นายกรัฐมนตรี ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี หัวหน้าคณะรัฐมนตรีคนปัจจุบันคือนาย ลี เซียน ลุง ซึ่งเป็น บุตรชายของนาย ลี กวน ยู นายกรัฐมนตรีคนแรกของประเทศสิงคโปร์

1.4 อำนาจตุลาการ อำนาจตุลาการดำเนินการผ่าน ศาลสูงสุด (Supreme Court) ซึ่ง ประกอบด้วย ศาลอุทธรณ์ และ ศาลสูง ประธานศาลสูงสุดได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดีตามคำแนะนำของ นายกรัฐมนตรี ฝ่ายตุลาการมีบทบาทในการรักษาดุลแห่งอำนาจ ตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของกฎหมาย และควบคุมการทำงานของศาลชั้นต้น

1.5 ความท้าทายของระบบการเมือง แม้ประเทศสิงคโปร์จะมีเสถียรภาพทางการเมืองสูง แต่การขาด การถ่วงดุลอำนาจระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ส่งผลให้พรรค PAP มีอำนาจเหนือกระบวนการออกกฎหมายและการบริหาร ประเทศอย่างชัดเจน การผูกขาดอำนาจนี้อาจทำให้เกิดข้อกังวลในแง่ของสิทธิและเสรีภาพทางการเมือง

2. นโยบายของพรรคกิจประชาชน (People's Action Party: PAP)

พรรคกิจประชาชน (อักษรย่อ: PAP) เป็นพรรคการเมืองอนุรักษ์นิยมขวากลางในประเทศสิงคโปร์ และเป็นหนึ่งในสามพรรคการเมืองที่มีตัวแทนในรัฐสภาร่วมกับพรรคแรงงาน (WP) และพรรคประเทศสิงคโปร์ก้าวหน้า (PSP) พรรคกิจประชาชนได้ประกาศตั้งคณะกรรมการบริหารกลางของพรรคชุดใหม่เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ก่อตั้ง ประเทศ หลังคณะกรรมการฯ ชุดเก่า ที่ประกอบด้วยนักการเมืองคนสำคัญอย่าง ลี กวน ยู (Lee Kuan Yew) , โก๊ะ จก ตง (Goh Chok Tong) อดีตนายกรัฐมนตรีคนแรกและคนที่สองของประเทศสิงคโปร์ ตามลำดับ ก้าวลง จากตำแหน่งเมื่อ พ.ศ. 2554 และลี เซียน ลุง (Lee Hsien Loong) นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันของประเทศสิงคโปร์

พรรคกิจประชาชน (PAP) ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2497 โดยนาย ลี กวน ยู และคณะ ในช่วงเริ่มต้น พรรคมี แนวคิดที่ค่อนข้างไปทางซ้าย ได้รับอิทธิพลจากลัทธิเลนิน ซึ่งมุ่งเน้นการต่อต้านจักรวรรดินิยม สอดคล้องกับ สถานการณ์ในยุคนั้นที่ประเทศสิงคโปร์ยังอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

การปกครองของประเทศสิงคโปร์มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากประเทศอื่นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยประเทศสิงคโปร์ใช้ระบบการปกครองแบบสาธารณรัฐที่รวมศูนย์อำนาจ โดยไม่มีการปกครองส่วน ท้องถิ่น (Local Governance) การบริหารประเทศจึงดำเนินการโดยรัฐบาลกลางที่มีความเข้มงวดและมี ประสิทธิภาพสูง ด้วยเหตุผลที่ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศขนาดเล็ก มีพื้นที่จำกัดและประชากรไม่มาก รัฐบาล สามารถดูแลได้ทั่วถึง จึงไม่จำเป็นต้องกระจายอำนาจ

นโยบายด้านความมั่นคงของประเทศสิงคโปร์ หลังจากที่ประเทศสิงคโปร์ประกาศตัวเป็นสาธารณรัฐ อิสระในปี พ.ศ. 2508 ประเทศได้ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความมั่นคงเพื่อรักษาอธิปไตย โดยดำเนิน นโยบายที่มุ่งเน้นการพึ่งพาตนเอง เนื่องจากข้อจำกัดด้านทรัพยากรและความเปราะบางจากที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ประเทศสิงคโปร์มุ่งหลีกเลี่ยงการเข้าเป็นพันธมิตรทางทหารกับประเทศใด และรักษาความเป็นกลางในด้านความ มั่นคงระหว่างประเทศ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการเมืองระหว่างประเทศมหาอำนาจส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและความ มั่นคงทางอาหาร

นโยบายทางเศรษฐกิจ นโยบายทางเศรษฐกิจของประเทศสิงคโปร์มีลักษณะเฉพาะที่เน้นความมั่นคง ความสามารถในการแข่งขัน และการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยรัฐบาลประเทศสิงคโปร์มีบทบาทสำคัญในการกำหนด และขับเคลื่อนนโยบายที่สร้างประเทศสิงคโปร์ให้เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจระดับโลก นโยบายสำคัญ อันได้แก่ การส่งเสริมเศรษฐกิจแบบตลาดเสรี ประเทศสิงคโปร์ได้ลงนามในข้อตกลงการค้าเสรี (FTA) กับหลายประเทศทั่วโลก รวมถึงสมาชิกอาเซียน, สหรัฐอเมริกา, จีน, สหภาพยุโรป และญี่ปุ่น การมีข้อตกลงเหล่านี้ช่วยเปิดตลาดและ เพิ่มโอกาสในการค้าระหว่างประเทศ ทำให้สินค้าจากสิงคโปร์สามารถเข้าสู่ตลาดโลกได้อย่างสะดวกและมีต้นทุน

ที่ต่ำลง โดยการลดภาษีและการอำนวยความสะดวกในการค้าระหว่างประเทศ (ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในสิงคโปร์ สถานเอกอัครราชทูต ณ สิงคโปร์, 2567)

นโยบายทางสังคม ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติอย่างมาก ซึ่งเป็นผลมาจากการเป็นอาณานิคมของอังกฤษในอดีต ที่มีการใช้ “นโยบายแบ่งแยกและปกครอง” (Divide-And-Rule) เพื่อควบคุมและจัดระเบียบกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ โดยแบ่งกลุ่มตามความเหมาะสมทางเศรษฐกิจ เช่น ชาวจีนได้รับมอบหมายให้ทำการค้าขาย ชาวมาเลย์ทำงานในราชการ และชาวอินเดียทำหน้าที่แรงงานหรือทหาร นโยบายนี้ช่วยให้ประเทศสิงคโปร์สามารถบริหารจัดการความหลากหลายเชื้อชาติได้ในช่วงยุคอาณานิคมโดยไม่เกิดความขัดแย้งรุนแรงระหว่างชุมชนต่าง ๆ หลังจากประเทศสิงคโปร์ประกาศตัวเป็นสาธารณรัฐอิสระในปี 2508 ความขัดแย้งทางเชื้อชาติเริ่มปรากฏขึ้นอย่างชัดเจน โดยเฉพาะเหตุการณ์จลาจลในปี 2493 และ 2507 ซึ่งทำให้รัฐบาลของประเทศสิงคโปร์ตระหนักถึงความจำเป็นในการพัฒนานโยบายที่ส่งเสริมการอยู่ร่วมกันในสังคมหลากหลายเชื้อชาติ ดังนี้

1. นโยบายความสามัคคีทางเชื้อชาติและศาสนา
2. นโยบายด้านการศึกษา
3. นโยบายด้านที่อยู่อาศัยของประเทศสิงคโปร์
4. นโยบายด้านสุขภาพและสาธารณสุข
5. นโยบายครอบครัวและประชากร
6. นโยบายด้านสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน
7. นโยบายด้านดิจิทัลและเทคโนโลยี

สรุปได้ว่า นโยบายทางสังคมของประเทศสิงคโปร์สะท้อนถึงความมุ่งมั่นในการสร้างสังคมที่เป็นหนึ่งเดียวและยั่งยืน โดยมุ่งเน้นการส่งเสริมความสามัคคีทางเชื้อชาติและศาสนา การพัฒนาการศึกษาและการสร้างโอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิตผ่านโครงการต่างๆ เช่น National Education และ SkillsFuture เพื่อเสริมสร้างทักษะและพัฒนาความสามารถของประชาชนในทุกกลุ่ม ทั้งในด้านการศึกษาที่มีคุณภาพสูงและการส่งเสริมความสามารถทางดิจิทัล นอกจากนี้ยังมุ่งมั่นพัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยเพื่อประชาชนทุกระดับ และการดูแลสุขภาพที่เข้าถึงได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตประชาชน อีกทั้งการส่งเสริมความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อมผ่านแผนพัฒนาเชิงสีเขียวและการส่งเสริมการใช้พลังงานสะอาด ทั้งหมดนี้ทำให้ประเทศสิงคโปร์สามารถสร้างสังคมที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม การศึกษาหลายชิ้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะของระบบการเมือง เศรษฐกิจ และการบริหารจัดการของประเทศสิงคโปร์ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่นระหว่างรัฐกับกลไกทางเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะบทบาทของพรรคกิจประชา (PAP) ที่ครองอำนาจมาอย่างยาวนาน (ชาญชัย จิตรเหล้าอาพร, 2567) โดยโครงสร้างทางการเมืองมักจะอยู่ภายใต้ระบอบประชาธิปไตยแบบเลือกตั้ง แต่กลับผนวกอำนาจการบริหารรัฐกิจเข้ากับกลไกเศรษฐกิจผ่านองค์กรรัฐและรัฐวิสาหกิจ ทำให้สามารถควบคุมและกำกับทิศทางของสังคมและเศรษฐกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในมิติเชิงภาวะผู้นำ นายกรัฐมนตรีลีเซียนลุงถือเป็นผู้นำที่มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนประเทศสิงคโปร์ให้ก้าวสู่การเป็นประเทศที่มั่งคั่งและมั่นคงทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม (ภาคอร จตุพรธนภัทร และยุภาพร ยุภาศ, 2567) ภายใต้วิสัยทัศน์ระยะยาว เขาได้ผลักดันการปฏิรูปด้านเศรษฐกิจ การศึกษา และความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม รวมถึงสร้างระบบการบริหารที่โปร่งใสและมีประสิทธิภาพ ซึ่งส่งผลให้สิงคโปร์มีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจสูงและมีความมั่นคงทางสังคมในระยะยาว ในด้านนโยบายสังคม สิงคโปร์เน้นแนวคิด “พึ่งพาตนเอง” (self-help) ซึ่งสะท้อนถึงอิทธิพลของค่านิยมขงจื้อ (Confucian values) ที่เน้นบทบาทของครอบครัวและความรับผิดชอบส่วนบุคคล (Habibullah Khan, 2010) ระบบเงินออมภาคบังคับ เช่น CPF และ

แผนสุขภาพแห่งชาติ NHP เป็นกลไกหลักในการจัดสรรความมั่นคงทางสังคมโดยไม่เพิ่มภาระรัฐมากเกินไป ซึ่งช่วยให้สิงคโปร์สามารถรักษาความสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและการสนับสนุนสวัสดิการพื้นฐานอย่างเหมาะสม ในมิติของนโยบายต่างประเทศ สิงคโปร์ใช้ยุทธศาสตร์ “hedging” เพื่อรักษาสมดุลระหว่างสหรัฐอเมริกาและจีน โดยมีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างความชอบธรรมของรัฐบาลในประเทศผ่านการสร้างความเชื่อมั่นทางเศรษฐกิจและความมั่นคงให้กับประชาชน (Lee, T., 2024) ความสัมพันธ์กับจีนยังช่วยเสริมฐานสนับสนุนของพรรคกิจประชาในหมู่ชาวจีนในประเทศ ขณะเดียวกัน การแสดงออกถึงความเป็นอิสระทางการทูตยังเป็นกลไกที่ช่วยส่งเสริมความชอบธรรมในวงกว้างด้วย และการศึกษาของ Zlomanova (2567) เปิดเผยว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้พัฒนาแนวทางการมีส่วนร่วมของประชาชนผ่านช่องทางที่ควบคุมได้ เช่น คณะกรรมการที่ปรึกษาและ Feedback Unit ซึ่งช่วยให้รัฐสามารถรับรู้ความคิดเห็นสาธารณะได้ล่วงหน้าและลดโอกาสในการเกิดการเคลื่อนไหวทางการเมืองจากฝ่ายค้าน กลไกเหล่านี้สะท้อนถึงความสามารถของรัฐเผด็จการในการบริหารจัดการข้อมูลและรักษาความมั่นคงทางการเมืองในบริบทของระบอบที่มีการแข่งขันจำกัด

ประชาคมอาเซียน ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) เป็นการรวมตัวกันของประเทศในภูมิภาคอาเซียน เพื่อความมั่นคงในภูมิภาคนี้ ทั้งยังเพื่อการมีอำนาจต่อรองและเพิ่มขีดความสามารถ บทนี้จะกล่าวถึงประวัติความเป็นมา โครงสร้างอาเซียน หน้าที่ของอาเซียนและภาพรวมของอาเซียน เพื่อเสนอความสำคัญของการเป็นประชาคมอาเซียน ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) เกิดจากความร่วมมือของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อส่งเสริมความมั่นคงในภูมิภาค เพิ่มขีดความสามารถทางเศรษฐกิจ และสร้างอำนาจต่อรองในเวทีโลก อาเซียนก่อตั้งอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 ภายใต้ ปฏิญญากรุงเทพฯ (Bangkok Declaration) โดยประเทศผู้ก่อตั้ง 5 ประเทศ ได้แก่ ไทย ประเทศสิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ต่อมาสมาชิกเพิ่มอีก 5 ประเทศ ได้แก่ บรูไนดารุสซาลาม เวียดนาม ลาว เมียนมา และกัมพูชา ทำให้อาเซียนมีสมาชิกรวม 10 ประเทศ (สำนักประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน, 2565)

การรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนบรรลุผลสำเร็จ ที่ประชุมอาเซียนจึงกำหนดประชาคมหลัก ซึ่งเปรียบเสมือนหัวใจหลักในการร่วมมือกันพัฒนาระหว่างประเทศสมาชิก โดยมี 3 ประชาคมหลัก หรือที่เรียกกันว่าเสาหลักอาเซียน ได้แก่

1. ประชาคมการเมืองและความมั่นคงของอาเซียน (ASEAN Political - Security Community : APSC) มีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งประชาคมเพื่อให้กลุ่มประเทศสมาชิกอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข เจริญก้าวหน้าระหว่างประเทศโดยสันติวิธี มีเสถียรภาพและความมั่นคง เพื่อความปลอดภัยของประชาชน

1.1 ใช้เอกสารทางการเมืองและกลไกของอาเซียนที่มีอยู่แล้วในการเพิ่มศักยภาพในการแก้ไข ปัญหาข้อพิพาทภายในภูมิภาค รวมทั้งการต่อต้านการก่อการร้าย การลักลอบค้ายาเสพติด การค้ามนุษย์ อาชญากรรมข้ามชาติอื่น ๆ และการขจัดอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง

1.2 ริเริ่มกลไกใหม่ๆ ในการเสริมสร้างความมั่นคง และกำหนดรูปแบบใหม่สำหรับความร่วมมือในด้านนี้ ซึ่งรวมไปถึงการกำหนดมาตรฐานการป้องกันการเกิดข้อพิพาท การแก้ไขข้อพิพาท การส่งเสริมสันติภาพภายหลังจากการเกิดข้อพิพาท

1.3 ส่งเสริมความร่วมมือด้านความมั่นคงทางทะเล ซึ่งอาเซียนยังไม่มีความร่วมมือด้านนี้ ทั้งนี้ความร่วมมือข้างต้นจนไม่กระทบต่อนโยบายต่างประเทศ และความร่วมมือทางทหารของประเทศสมาชิกกับประเทศนอกภูมิภาค

2. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) มีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งประชาคม เพื่อให้เกิดการรวมตัวและร่วมมือกันทางเศรษฐกิจ เพื่อเอื้อให้เกิดความสะดวกในการติดต่อซื้อขาย

ระหว่างประเทศสมาชิกภายในกลุ่ม มีเศรษฐกิจที่มั่นคง มุ่งให้เกิดการพัฒนาและสามารถแข่งขันกับกลุ่มประเทศอื่นในเวทีเศรษฐกิจโลกได้ โดยมีแผนการดำเนินงาน ดังนี้

2.1 ทำให้อาเซียนเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียว สามารถนำร่องรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในสินค้าและบริการสำคัญ 12 สาขา มีประเทศผู้ประสานงานหลัก ดังนี้

ประเทศไทย ด้านการท่องเที่ยวและการบิน

ฟิลิปปินส์ ด้านอิเล็กทรอนิกส์

มาเลเซีย ด้านผลิตภัณฑ์ยาง สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

เมียนมาร์ ด้านผลิตภัณฑ์เกษตรและประมง

เวียดนาม ด้านโลจิสติกส์

ประเทศสิงคโปร์ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและสุขภาพ

อินโดนีเซีย ด้านยานยนต์และผลิตภัณฑ์ไม้

2.2 สร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ โดยให้ความสำคัญกับนโยบายที่จะช่วยส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ เช่น นโยบายการแข่งขัน การคุ้มครองผู้บริโภค ทรัพย์สินทางปัญญา เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

2.3 พัฒนาเศรษฐกิจเพื่อความเสมอภาคกันของประเทศสมาชิก

2.4 บูรณาการเศรษฐกิจของอาเซียนให้เข้ากับเศรษฐกิจโลก เช่น การตั้งเขตการค้าเสรี (Free Trade Area) เพื่อลดภาษี ลดต้นทุนการผลิตสินค้าและดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ สร้างเครือข่ายการผลิตและจำหน่าย

- มุ่งให้เกิดการไหลเวียนอย่างเสรีของ สินค้า บริการ การลงทุน เงินทุน การพัฒนาทางเศรษฐกิจ และการลดปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำทางสังคมภายในปี ค.ศ. 2020

- ทำให้อาเซียนเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียว (Single Market and Production Base)

- ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียนเพื่อลดช่องว่างการพัฒนาและช่วยให้ประเทศเหล่านี้เข้าร่วมกระบวนการรวมตัวทางเศรษฐกิจของอาเซียน

- ส่งเสริมความร่วมมือในนโยบายการเงินและเศรษฐกิจมหภาคตลาดการเงินและตลาดทุน การประกันภัยและภาษีอากร การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการคมนาคม พัฒนาความร่วมมือด้านกฎหมาย การเกษตร พลังงาน การท่องเที่ยว การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยการยกระดับการศึกษาและการพัฒนาฝีมือแรงงาน

3. ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community : ASCC) มีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งประชาคม เพื่อให้ประชาชนในแต่ละประเทศอาเซียนเป็นสังคมที่เอื้ออาทร และ มีความมั่นคง ยกระดับสภาพความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น และพัฒนาในทุกด้านเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ยังมีการส่งเสริมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมเอกลักษณ์ของอาเซียน โดยมีแผนการดำเนินงาน 6 ด้าน ดังนี้ 1) พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีการศึกษาขั้นพื้นฐานที่เหมาะสมแก่การนำไปประกอบอาชีพ 2) พัฒนาสวัสดิการสังคม เพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพดี ได้รับการบริการทางการแพทย์อย่างเท่าเทียม 3) พัฒนาสิ่งแวดล้อมและอนุรักษ์ธรรมชาติ 4) ลดช่องว่างการพัฒนาประเทศ ให้ภูมิภาคนี้เจริญเติบโตอย่างทัดเทียมกัน 5) พัฒนาด้านสิทธิมนุษยชน 6) สร้างอัตลักษณ์อาเซียน ส่งเสริมความเข้าใจในความคล้ายคลึงและแตกต่างกันของวัฒนธรรมของแต่ละประเทศในอาเซียน “สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” ได้กำหนดให้ทุกวันที่ 8 สิงหาคมของทุกปีเป็น “วันอาเซียน” อีกทั้งมีเพลงประจำอาเซียนที่ชื่อว่า “ASEAN Way” สำหรับขับร้องในวันที่ 8 อีกด้วย (สำนักประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน, 2565)

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

ผู้วิจัยเลือกทำการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) สำหรับการกำหนดระเบียบวิธีการวิจัย หรือกระบวนการวิจัย (Methodology) โดยการ ใช้กระบวนการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) นั้น โดยเบื้องต้นทางผู้ศึกษาได้ดำเนินการกระบวนการศึกษา ตามระเบียบ วิธีการวิจัยหรือกระบวนการวิจัย (Methodology) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารหรือการวิจัย เชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยการทบทวนแนวความคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) ข้อมูลที่ได้รับการรวบรวม วิเคราะห์ หรือแปลความหมายไว้ และการศึกษาวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลเหล่านี้มีความสำคัญต่อการสร้างกรอบความคิด ทบทวนวรรณกรรม และอ้างอิงในกระบวนการวิเคราะห์ในงานวิจัย อันได้แก่ งานวิจัย บทความในวารสารวิชาการ รายงานการวิจัย หรือวิทยานิพนธ์ หนังสือ ตำรา หรือคู่มือ รายงานจากหน่วยงานหรือองค์กร บทความข่าว สื่อสารมวลชน และข้อมูลจากเว็บไซต์หรือฐานข้อมูลออนไลน์

2. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) การเก็บข้อมูลดั้งเดิมที่นักวิจัยรวบรวมโดยตรงจากแหล่งข้อมูลแรกเริ่ม ซึ่งอาจเป็นเอกสารต้นฉบับหรือแหล่งข้อมูลที่ไม่ได้ผ่านการวิเคราะห์หรือแปลความหมายจากผู้อื่นมาก่อน อันได้แก่ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย รัฐธรรมนูญ รายงานทางการประชุมทางการเมือง หรือเอกสารทางราชการ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับหัวข้อวิจัย เพื่อการวิเคราะห์ในเชิงลึกและแสดงถึงข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับประเด็น ที่ศึกษา โดยการนำข้อมูลดังกล่าวมาประมวลผล วิเคราะห์ และตีความตามกรอบแนวคิดที่กำหนดไว้ในงานวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการศึกษาทบทวนวรรณกรรม ภาษาไทย จำนวน 10 เล่ม บทความวิชาการหรือบทความวิจัยภาษาไทย 10 บทความ และบทความภาษาอังกฤษ 10 บทความ ที่ดำเนินการในระหว่างปี พ.ศ. 2562-2567 หรือในระหว่างปี ค.ศ. 2019-2024 จำนวน 30 รายการ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบประเมินคุณภาพงานวิจัย ซึ่งพัฒนาจากหลักเกณฑ์ของ นางลักษณ์ วิรัชชัย (2541) โดยปรับให้เหมาะสมกับงานวิจัยนี้ ประเด็นสำคัญในการประเมิน ได้แก่ (1) แหล่งที่มาของข้อมูลและความน่าเชื่อถือ (2) ความสอดคล้องระหว่างชื่อเรื่อง ปัญหาการวิจัย กรอบแนวคิด และวัตถุประสงค์ (3) วิธีการสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพ (4) การได้มาของกลุ่มตัวอย่างโดยการ สุ่มที่เหมาะสม (5) ความถูกต้องของการวิเคราะห์ข้อมูล และ (6) การนำเสนอผลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และสมมติฐานการวิจัย เครื่องมือนี้มีเป้าหมายเพื่อประเมินและสังเคราะห์ข้อมูลวิจัยได้อย่างครอบคลุมและมี ประสิทธิภาพ

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำรา บทความ กฎหมาย ระเบียบ คำสั่งที่ว่าด้วยนโยบายด้านการเมืองการปกครองของประเทศสิงคโปร์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์หลัก 3 รูปแบบ ได้แก่

1. การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) กระบวนการนี้มุ่งเน้นการวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงความหมาย รูปแบบ และบริบทของเนื้อหา เพื่อทำความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้จากเอกสาร

2. การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ (Comparative Analysis) ผู้วิจัยเปรียบเทียบข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อค้นหาความสอดคล้องและข้อแตกต่างระหว่างข้อมูล อันเป็นการเพิ่มมิติในการวิเคราะห์และข้อสรุป

3. การตีความ (Interpretation) กระบวนการนี้เชื่อมโยงข้อมูลที่รวบรวมได้กับประเด็นคำถามการวิจัย โดยพิจารณาความสัมพันธ์เชิงนัยยะ และนำไปสู่ข้อสรุปที่ตอบโจทย์การวิจัยได้อย่างสมบูรณ์

ผลการวิเคราะห์ในบริบทของอาเซียนและสิงคโปร์ กระบวนการวิเคราะห์นี้สอดคล้องกับการศึกษาบริบทของประเทศสิงคโปร์ในฐานะประเทศสมาชิกอาเซียน เช่น การวิเคราะห์บทบาทด้านการเมือง การเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศสิงคโปร์ รวมถึงการเปรียบเทียบข้อมูลกับประเทศสมาชิกอาเซียนอื่น ๆ ทั้งในมิติความเป็นผู้นำ การพัฒนาที่ยั่งยืน และบทบาทเชิงรุกในด้านการสร้างความร่วมมือภายในภูมิภาค

การวิเคราะห์ยังเน้นถึงโครงสร้างและพัฒนาการของอาเซียน โดยพิจารณาปัจจัยแวดล้อมที่มีผลต่อการกำหนดนโยบาย เช่น โครงสร้างองค์กร ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และบทบาทในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ทั้งนี้ การเชื่อมโยงข้อมูลจากเอกสารที่หลากหลายและการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ทำให้ได้ข้อสรุปที่ชัดเจน และครอบคลุมในมิติต่าง ๆ ของการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการวิจัยพบว่า ประเทศสิงคโปร์มีระบบการเมืองการปกครองที่โดดเด่นในภูมิภาคอาเซียน โดยผสมผสานระหว่งการปกครองในรูปแบบประชาธิปไตยรัฐสภา (Parliamentary Democracy System) และการบริหารจัดการโดยพรรคการเมืองหลักอย่างพรรคกิจประชาชน (People's Action Party: PAP) ระบบนี้เน้นความมั่นคงทางการเมือง การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ และความโปร่งใส เพื่อสร้างความไว้วางใจ และความเป็นเอกภาพในสังคม ได้แก่

1) ประเทศสิงคโปร์มีระบบการเมืองการปกครองที่ผสมผสานระหว่งการประชาธิปไตยที่มีการควบคุมโดยพรรคการเมืองหลัก (Parliamentary Democracy System)

2) บทบาทของประเทศสิงคโปร์มุ่งเน้นความสำคัญของ 3 เสาหลักในบริบทอาเซียน ได้แก่ เสาหลักที่ 1 ประชาคมการเมืองและความมั่นคงของอาเซียน (ASEAN Political - Security Community : APSC) การวางตัวเป็นกลางเพื่อความมั่นคงของประเทศ มุ่งเน้นการสร้างเสถียรภาพและประสิทธิภาพ ตามหลักธรรมาภิบาลและความโปร่งใส เสาหลักที่ 2 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) มุ่งหวังที่จะเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและการเงิน การค้าเสรี และการลงทุนโดยตรงกลุ่มประเทศในอาเซียน เสาหลักที่ 3 ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community : ASCC) มุ่งเสริมสร้างความร่วมมือด้านการศึกษาและนวัตกรรม การส่งเสริมความเชื่อมโยงระดับประชาชน โดยการสนับสนุนโครงการ ASEAN Connectivity บทบาทในด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

3) แนวทางที่สำคัญของนโยบายทางการเมืองของประเทศสิงคโปร์ ประกอบด้วย 3.1) การเมืองแบบประชาธิปไตยที่มุ่งเน้นเสถียรภาพและประสิทธิภาพ ความเป็นกลางทางทหาร 3.2) การส่งเสริมเศรษฐกิจเพื่อรองรับความเปลี่ยนแปลงในภูมิภาค มุ่งพัฒนานวัตกรรมและการเป็นศูนย์กลางทางการเงิน การค้าเสรีและเทคโนโลยีในภูมิภาค 3.3) การส่งเสริมด้านสังคมให้มีการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) ร่วมกับการขจัดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเสมอภาคในสังคม

อภิปรายผล

จากการศึกษานโยบายด้านการเมืองการปกครองของประเทศสิงคโปร์ในบริบทอาเซียน พบว่าประเทศสิงคโปร์ได้สร้างแบบอย่างที่สำคัญในการบริหารจัดการที่ผสมผสานระหว่งการเมืองการปกครองที่มีประสิทธิภาพกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน ซึ่งช่วยเสริมสร้างบทบาทของประเทศในเวทีประชาคมอาเซียนและระดับนานาชาติ อันได้แก่

1. นโยบายด้านการเมืองการปกครองของประเทศสิงคโปร์ในปัจจุบัน ประเทศสิงคโปร์มีระบบการเมืองการปกครองที่ผสมผสานระหว่างการประชาธิปไตยที่มีการควบคุมโดยพรรคการเมืองหลัก (Parliamentary Democracy System) สอดคล้องกับผลงานของ ภคอร จตุพรธนภัทร และยุภาพร ยุภาศ (2567). ที่ศึกษาการเมืองการปกครองของประเทศสิงคโปร์ในปัจจุบันสะท้อนถึงระบบการเมืองที่ผสมผสานระหว่างการประชาธิปไตยและการควบคุมโดยพรรคการเมืองหลักภายใต้ระบอบการปกครองแบบ Parliamentary Democracy ซึ่งการบริหารงานโดยผู้นำที่มีวิสัยทัศน์เป็นส่วนสำคัญในการสร้างความสำเร็จในหลายมิติของประเทศ โดยเฉพาะการบริหารจัดการเศรษฐกิจและการปกครองสังคมที่มีความมั่นคง พร้อมกับการพัฒนาในด้านการศึกษาที่มีคุณภาพและเน้นการนำนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ นายกรัฐมนตรี ลีเซียนลุง ได้รับการยกย่องในฐานะผู้นำที่สามารถสร้างสังคมที่มีความมั่นคงและเจริญรุ่งเรือง ทำให้สิงคโปร์สามารถข้ามผ่านปัญหาต่างๆ ทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและการส่งเสริมเศรษฐกิจที่ยั่งยืน การพัฒนาประเทศโดยการเน้นการบริหารอย่างมีประสิทธิภาพทำให้ประเทศสามารถเติบโตอย่างรวดเร็วและยั่งยืน แม้จะมีข้อจำกัดในทรัพยากรธรรมชาติ ในทางการทูต สิงคโปร์ได้ใช้กลยุทธ์การ "ถ่วงดุล" เพื่อรักษาความสัมพันธ์ที่ดีกับมหาอำนาจทั่วโลกและประเทศในอาเซียน ซึ่งทำให้สามารถสร้างความเชื่อมั่นจากต่างประเทศและยังคงสถานะในฐานะประเทศที่มีอิทธิพลในภูมิภาค โดยเน้นการกระชับความสัมพันธ์ในด้านการค้าและการลงทุนในฐานะศูนย์กลางการเงินและการค้าในอาเซียน การปกครองภายใต้การนำของ ลีเซียนลุง จึงทำให้สิงคโปร์สามารถรักษาเสถียรภาพทางการเมืองและเศรษฐกิจที่ยั่งยืนได้ แม้ว่าจะมีการท้าทายจากการต่อต้านทางการเมืองบ้าง แต่การพัฒนาอย่างยั่งยืนในทุกมิติทำให้สิงคโปร์ก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเป็นแบบอย่างที่สำคัญให้กับประเทศในอาเซียนและทั่วโลก

2. บทบาทของประเทศสิงคโปร์ในบริบทประชาคมอาเซียน ประเทศสิงคโปร์มุ่งเน้นความสำคัญของ 3 เสาหลักในบริบทอาเซียน ได้แก่ เสาหลักที่ 1 ประชาคมการเมืองและความมั่นคงของอาเซียน (ASEAN Political - Security Community : APSC) การวางตัวเป็นกลางเพื่อความมั่นคงของประเทศ มุ่งเน้นการสร้างเสถียรภาพและประสิทธิภาพ ตามหลักธรรมาภิบาลและความโปร่งใส เสาหลักที่ 2 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) มุ่งหวังที่จะเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและการเงิน การค้าเสรี และการลงทุนโดยตรงกลุ่มประเทศในอาเซียน เสาหลักที่ 3 ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community : ASCC) มุ่งเสริมสร้างความร่วมมือด้านการศึกษาและนวัตกรรม การส่งเสริมความเชื่อมโยงระดับประชาชน โดยการสนับสนุนโครงการ ASEAN Connectivity บทบาทในด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน สอดคล้องกับผลงานของ Weatherbee (2556). ได้กล่าวไว้ว่า ความเป็นผู้นำด้านนโยบายต่างประเทศและความมั่นคง สิงคโปร์ได้รับการยกย่องว่าเป็นตัวกลางสำคัญในเวทีเจรจาความร่วมมือด้านความมั่นคง เช่น ASEAN Regional Forum (ARF) และการหารือเกี่ยวกับ Code of Conduct (COC) ในทะเลจีนใต้ เวเธอร์บีชี้ว่า สิงคโปร์มีบทบาทในการเชื่อมโยงระหว่างมหาอำนาจ เช่น สหรัฐฯ และจีน โดยมุ่งเน้นการรักษาเสถียรภาพในภูมิภาค การพัฒนากองทัพและความร่วมมือด้านการฝึกซ้อมทางทหารในระดับภูมิภาค เช่น ADMM-Plus ยังตอกย้ำบทบาทของสิงคโปร์ในฐานะพันธมิตรที่เชื่อถือได้ในด้านความมั่นคง

3. แนวทางที่สำคัญของนโยบายทางการเมืองของประเทศสิงคโปร์ที่ส่งผลให้ประเทศประสบความสำเร็จในบริบทประชาคมอาเซียน ประกอบด้วย 3.1) การเมืองแบบประชาธิปไตยที่มุ่งเน้นเสถียรภาพและประสิทธิภาพ ความเป็นกลางทางการเมือง 3.2) การส่งเสริมเศรษฐกิจเพื่อรองรับความเปลี่ยนแปลงในภูมิภาค มุ่งพัฒนานวัตกรรมและการเป็นศูนย์กลางทางการเงิน การค้าเสรีและเทคโนโลยีในภูมิภาค 3.3) การส่งเสริมด้านสังคมให้มีการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) ร่วมกับการขจัดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเสมอภาคในสังคม สอดคล้องกับผลงานของ Weatherbee (2556) ได้กล่าวไว้ว่า ความเป็นผู้นำด้านนโยบายต่างประเทศและความ

มั่นคง สิงคโปร์ได้รับการยกย่องว่าเป็นตัวกลางสำคัญในเวทีเจรจาความร่วมมือด้านความมั่นคง เช่น ASEAN Regional Forum (ARF) และการหารือเกี่ยวกับ Code of Conduct (COC) ในทะเลจีนใต้ เวเธอร์บีชี้ว่า สิงคโปร์มีบทบาทในการเชื่อมโยงระหว่างมหาอำนาจ เช่น สหรัฐฯ และจีน โดยมุ่งเน้นการรักษาเสถียรภาพในภูมิภาค การพัฒนากองทัพและความร่วมมือด้านการฝึกซ้อมทางทหารในระดับภูมิภาค เช่น ADMM-Plus ยังตอกย้ำบทบาทของสิงคโปร์ในฐานะพันธมิตรที่เชื่อถือได้ในด้านความมั่นคง

บทสรุป

ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีความโดดเด่นในด้านการเมืองและการบริหารจัดการในอาเซียน ด้วยการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว นโยบายทางการเมืองของประเทศสิงคโปร์มีจุดเด่นที่น่าสนใจในบริบทของภูมิภาคอาเซียน ดังนี้

1. นโยบายทางการเมืองของประเทศสิงคโปร์ เป็นการบริหารแบบมุ่งเน้นประสิทธิภาพ (Meritocracy และ Good Governance) ประเทศสิงคโปร์ใช้ระบบบริหารที่เน้นความโปร่งใสและประสิทธิภาพเป็นหลัก การคัดเลือกบุคลากรในภาครัฐพิจารณาจากความสามารถมากกว่าภูมิหลังหรือสถานะส่วนตัว นโยบายนี้ช่วยทำให้เกิดความน่าเชื่อถือและส่งเสริมการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน

2. การเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและการค้า (Economic Hub Policy) ประเทศสิงคโปร์มีนโยบายส่งเสริมการเป็นศูนย์กลางการค้า การเงิน และโลจิสติกส์ในภูมิภาคอาเซียน รัฐบาลสร้างสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการลงทุน เช่น การลดข้อจำกัดทางกฎหมาย การจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานระดับโลก

3. ภาวะผู้นำของประเทศสิงคโปร์ ส่งผลให้ประเทศสิงคโปร์เกิดความสัมพันธ์ระหว่างประเทศแบบสมดุล (Balanced Foreign Policy) ประเทศสิงคโปร์ดำเนินนโยบายต่างประเทศที่สมดุลระหว่างมหาอำนาจ เช่น สหรัฐอเมริกา จีน และอินเดีย ในขณะที่ยังคงรักษาความสัมพันธ์ที่ดีในอาเซียน การรักษาจุดยืนที่เป็นกลางนี้ช่วยให้ประเทศสิงคโปร์สามารถดึงดูดการลงทุนและรักษาเสถียรภาพในภูมิภาค

4. การบริหารแบบมีวิสัยทัศน์ระยะยาว (Long-Term Planning) นโยบายการวางแผนระยะยาว เช่น การพัฒนาเมืองอัจฉริยะ (Smart Nation) และโครงการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้ประเทศสิงคโปร์ยังคงเป็นประเทศที่ทันสมัยในอาเซียน แม้จะมีทรัพยากรธรรมชาติน้อย

5. การจัดการความหลากหลายทางชาติพันธุ์และวัฒนธรรม (Multiculturalism Policy) รัฐบาลส่งเสริมความหลากหลายทางชาติพันธุ์และศาสนาในรูปแบบที่ควบคุมได้ เพื่อป้องกันความขัดแย้งและส่งเสริมความสามัคคีในสังคม ประเทศสิงคโปร์สร้างโครงสร้างทางสังคมที่ส่งเสริมความเท่าเทียมผ่านการศึกษาที่เป็นกลางและการบริหารจัดการที่รอบคอบ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ การสนับสนุนการเรียนรู้ระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน โดยการถอดบทเรียนการพัฒนาจากสิงคโปร์ ควรมีการกำหนดกรอบความร่วมมือด้านการศึกษาและการฝึกอบรมสำหรับผู้นำและผู้นำกำหนดนโยบายในประเทศสมาชิกอาเซียน

2. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย การพัฒนารอบนโยบายที่เน้นความมั่นคงและความโปร่งใส ประเทศสมาชิกอาเซียนควรศึกษาด้านแบบการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองของสิงคโปร์ ซึ่งเน้นการจัดการที่โปร่งใสและมีประสิทธิภาพ อันเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยส่งเสริมความเชื่อมั่นในระบบการเมือง ส่งเสริมบทบาทเชิงรุกในประชาคมอาเซียน สิงคโปร์ควรใช้บทบาทผู้นำในการสร้างความร่วมมือในอาเซียน โดยเน้นการแลกเปลี่ยนความรู้และ

เทคโนโลยี เพื่อสร้างความเข้มแข็งในประชาคมทั้งสามเสาหลัก (การเมืองและความมั่นคง, เศรษฐกิจ, สังคมและวัฒนธรรม

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนางานวิจัยในอนาคต โดยการวิจัยครั้งต่อไปควรมุ่งเน้นศึกษากรณีตัวอย่างของประเทศสมาชิกอาเซียนอื่น ๆ ที่มีโครงสร้างทางการเมืองคล้ายคลึงกับสิงคโปร์ เพื่อพัฒนาความเข้าใจเชิงลึกในบริบทที่หลากหลาย

เอกสารอ้างอิง

กิริติ บุญเจือ. (2538). *ปรัชญาสำหรับผู้เริ่มเรียน*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ชาญชัย จิตรเหล่าอาพร. (2563). บทบาทรัฐกับยุทธศาสตร์การพัฒนาของสิงคโปร์. *วารสารเศรษฐศาสตร์การเมืองบูรพา*, 2(2), 33-45.

ภคอร จตุพรธนภัทร และยุภาพร ยุภาศ. (2567). ลิเซียนลุง : ผู้นำที่มีวิสัยทัศน์สร้างคุณค่าให้กับอนาคตของสิงคโปร์. *วารสารวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร*, 4(2). 425-436.

นงลักษณ์ วิรัชชัย, และสุวิมล ว่องวานิช. (2541). *การสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาด้วยการวิเคราะห์ทอภิมานและการวิเคราะห์เนื้อหา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

รณชัย โตสมภาค. (2567). *ประชาธิปไตย*. สถาบันพระปกเกล้า. สืบค้นเมื่อ 5 ธันวาคม 2567, จาก <https://url.in.th/WduzV>

สำนักอาเซียน กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์.(2551) สืบค้นเมื่อ 5 ธันวาคม 2567, จาก http://123.242.167.2/lampangceo/AEC/files/PDF/Brunei_Info.pdf

ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในสิงคโปร์สถานเอกอัครราชทูต ณ สิงคโปร์. (2567). *การค้าและธุรกิจสิงคโปร์กับการใช้ประโยชน์จากความตกลงการค้าเสรี (FTAs) และเศรษฐกิจดิจิทัล*. สืบค้นเมื่อ 10 ธันวาคม 2567, จาก <https://thaibizsingapore.com/news/%E0%B8%82/>

Habibullah Khan. (2010). *Social Policy in Singapore: A Confucian Model?*. สืบค้นเมื่อ 8 ธันวาคม 2567 จาก <https://documents1.worldbank.org/curated/en/>

Lee, T. (2024). The Domestic Determinants of Hedging in Singapore's Foreign Policy. *Contemporary Southeast Asia: A Journal of International and Strategic Affairs*, 46, 102 – 77.

Weatherbee, D.E. (2556). *อาเซียน: ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้*. กรุงเทพฯ: แสงดาว.

William, R. (1997). Marx and Anthropology. *Annual Review of Anthropology*, 26(1), 25–46.

Zlomanova, V. (2021). *Open doors, closed debates: The evolution of responsiveness in 1980s Singapore* (Master's thesis). Political Science.